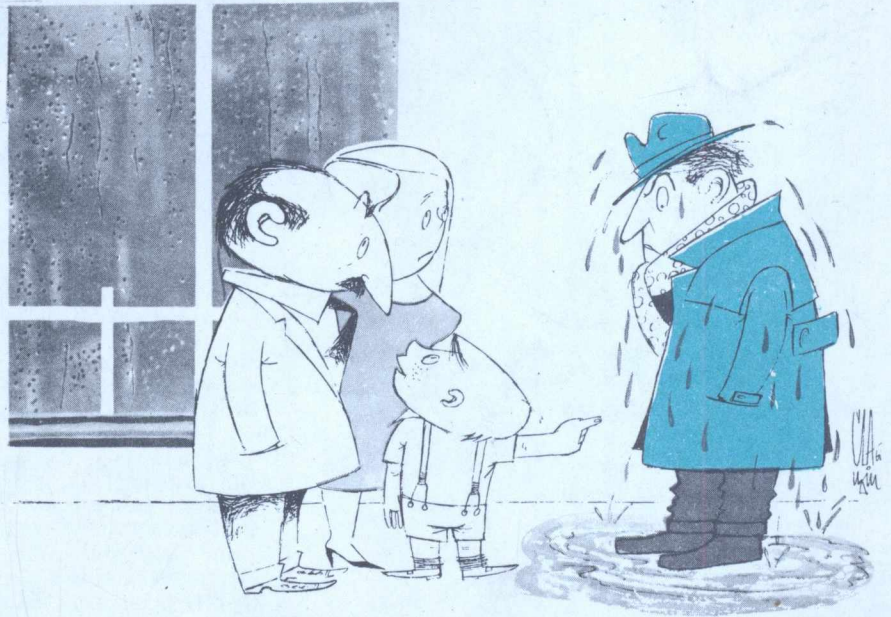

— Ce țipi așa?! Ce, n-are voie omul să se aprovizioneze?

— Tăticule, ăsta-i „omul care aduce ploaie”??

Calorifere nereparate la timp

Nu reușesc să mă încălzesc!
Regret, dar eu mă pricep numai la calorifere! Adresați-vă unui medic!!

ȘASE ILUSTRĂȚII FĂRĂ REPARAȚII

Desene de
ANDREI COSTIN și
N. CLAUDIU

— Nu vă supărați, n-aji dat de două luni... cota apelor!!

Unii locatari nu dau atenția cuvenită întreținerii instalațiilor

— Costică, a înghețat apa la baie!
— Si ce, eu sînt... spărgător de gheață?!

Soluția

— Ce-i, prietene, cu tine
Ori ești beat, ori nu ți-e bine!
Tu nu vezi ce vreme vine
Și rezerve știu că n-ai,
Nici grăunțe, nici mălai,
Și ascultă-un sfat de frate,
Lasă scripca la o parte,
Treci de-adună boabe, poame,
Că la iarnă mori de foame,
Nu fi iar același greier
Fără creier,
I-am spus eu cam revoltat
Că de loc nu s-a schimbat.
El ironic mă privește
Și-mi răspunde șmecherește:
— Habar n-ai cum stă problema,
Eu am rezolvat dilema,
De timp rău nu mai mi-e frică:
Mă-nsurai cu o furnică.

SAVA IONICA
Comuna Cîndești
Raionul Focșani

COLETUL CU MOSTRE

— A sosit comanda! A sosit comanda!
au exclamat cei de la „Romno-Export”.
Așadar, coletul cu mostrele de textile
trimise de Intreprinderile textile „Teba”-
Arad a ajuns în biroul întreprinderii
bucureștene.

— Sînt curios să văd noile mostre ale
fabricii! vorbi cineva.

— Or fi mostre în carouri? În dungi?
Buline?...

Și, pe neașteptate, din pachet începu să
curgă un praf cărămiziu.

— Nu-s buline, e praf.

— O fi un sortiment nou.

În clipa următoare, din colet răsări o
jumătate de cărămidă!

— Ce-o fi însemnînd asta? Jumătate de
cărămidă?

— Păi, e mostră, frate! Ce voi ai? Să-ți
trimită o cărămidă întreagă?...

— Nu înțeleg ce rost are jumătatea asta
de cărămidă?...

— Stați, fraților, nu vă mai frămîntați!
Uite și cealaltă jumătate. Iată și una
întreagă. I-am invinuit de pomană. Ne-au
trimis oamenii tot ce-au avut: praf, ju-
mătăți și cărămizi întregi.

— Dar noi am cerut mostre de textile,
nu de material de construcție...

— Își construiesc pesemne cîteva ate-
liere noi și ne-au trimis mostre să ne dăm
cu părerea!...

— Măi tovarăși, lăsați gluma. Pe noi
ne interesează mostrele de textile. Urgent.
De aceea ne-au și trimis coletul „prin
avion”. Ce facem?

— Știu eu? Dacă ne-ar fi expediat și
puțin beton ne-am fi putut reprofila în
trust de construcții... Pînă una alta,
să le telefonăm.

Zis și făcut. (Sau poate numai „zis”,
asta nu mai are importanță).

— Alo!... „Teba”-Arad?

— Da, aici „Teba”. Ați primit coletul?
Ce părere aveți de mostre?... Cum vi se par?

— Cam arse! Dar cu o zugrăveală deasupra,
merge... O dați în alb sau în albastru?

— Dar aia în buline?

— Aia în buline e praf... Ne-a mur-
dărit parchetul!...

— Cum adică? Se ia culoarea? Exclus.
Dar mostra aceea cărămizie?

— Culoarea corespunde, dar pentru ce
ne-ați trimis-o spartă în două?...

— Alo!... Aici „Teba”, cum adică spar-
tă-n două?

— În diagonală!...

— Așa se poartă acum, cu firul în dia-
gonală.

— Cine poartă, tovarășe?

— Cum cine? Lumca elegantă!...

— Lumea elegantă? Poartă cărămizi
sparte în diagonală? Aici încă n-a ajuns
moda asta... Poate la „Teba...” alo...
alo... „Teba”?

— Da!

— ...Alo! Aici Bucureștiul. Ce facem cu
cărămizile? Pentru ce ni le-ați trimis?

— Ca să fie 10 kilograme.

— Alo, „Teba”?... V-am cerut noi 10
kilograme de cărămizi?

— Nu, ne-ați cerut mostre textile.

— Și unde sînt mostrele?

— Sub cărămizii!...

— Aoleu!

— Ce s-a-ntîmplat? V-a căzut o cără-
midă pe picior?

— Nu, în cap! Și-atunci pentru ce
ne-ați trimis cărămizile?

— Ca să fie zece kilograme în cap!

— În capul cui?

— În capul nimănui!...

— Păi, ziceați să fie cărămizi în cap!...

— Da! „Tarom”-ul nu primește colete
sub zece kilograme, iar mostrele cîntăreau
doar 500 de grame... Așa că pentru dife-
rență am băgat cărămizi.

— De ce n-ați băgat icre negre?

— Alea-s scumpe!...

— Păi și transportul unui colet de 10
kilograme e mai scump decît al unuia de
500 grame!...

— Știu, dar așa procedăm totdeauna. Nu
există altă soluție.

— Ba există. Să trimiteți coletele la
poștă, cu mențiunea „Prin avion”. Poșta
primește pentru avion colete și sub
10 kg.

— Aoleu!...

— V-a căzut o cărămidă?

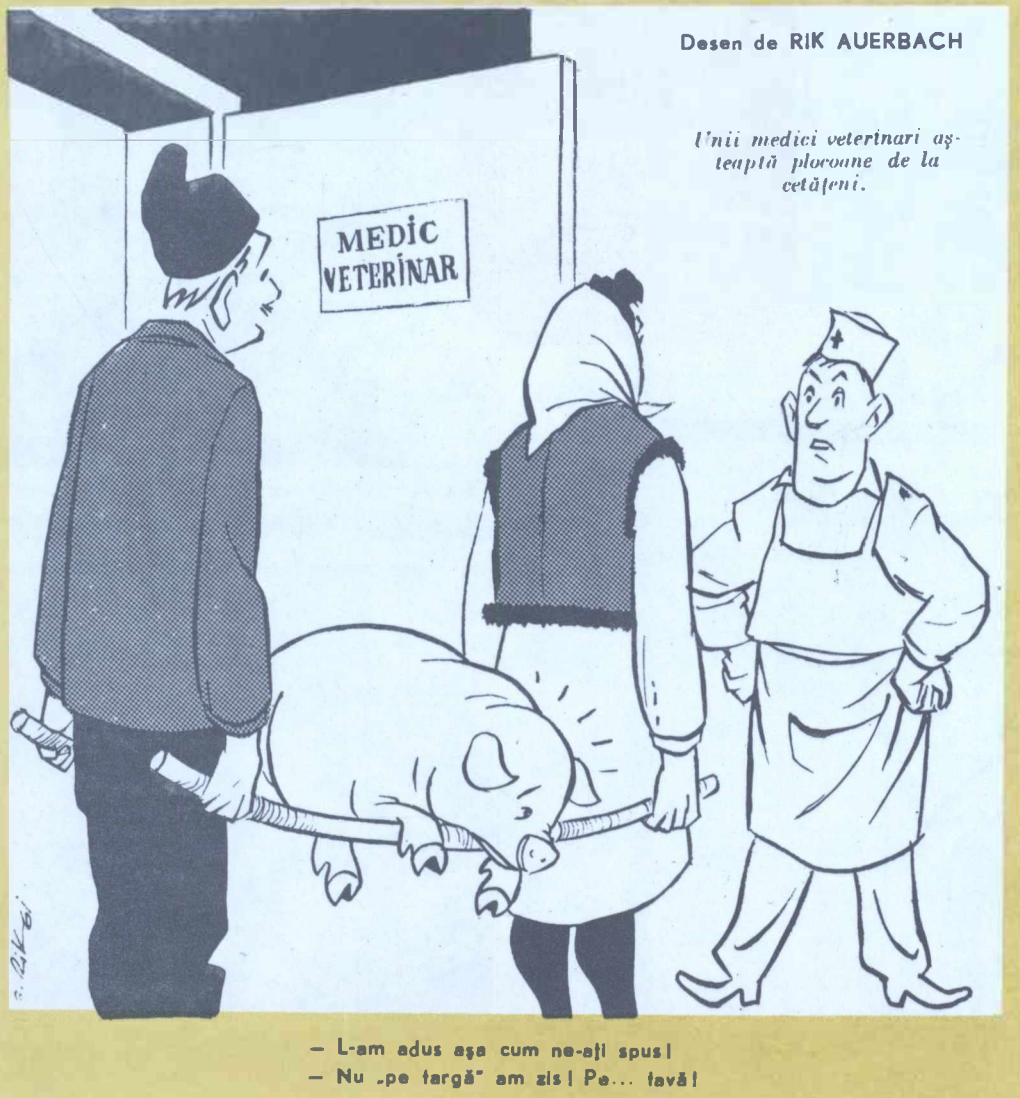
— Da! Dintr-un colet pregătit!... Și
mi-a căzut pe picior!...

— Ce să-i faci?... Cînd n-ai!...

— Ce să n-am?

— ... vai de picioare!... Alo... „Teba”...
se-aude?...

— Se-aude, și mi se pare c-a făcut și
atingere!...

Desen de RIK AUERBACH

Unii medici veterinari aş-
teaptă plorătoare de la
cetățeni.

— L-am adus așa cum ne-ați spus!
— Nu „pe targă” am zis! Pe... țavă!

Un om „activ“

Il urmăresc cum țipă și se-agită
Ținându-și strins sprâncenele-ncrunțate
Ca o amprentă de severitate
Pe fața lui profund nemulțumită.

Omniprezent, se-amestecă în toate;
Vociferînd cu vocea-i răgușită
Și agitația-i nestăvilită
Apare ca un fel de-activitate.

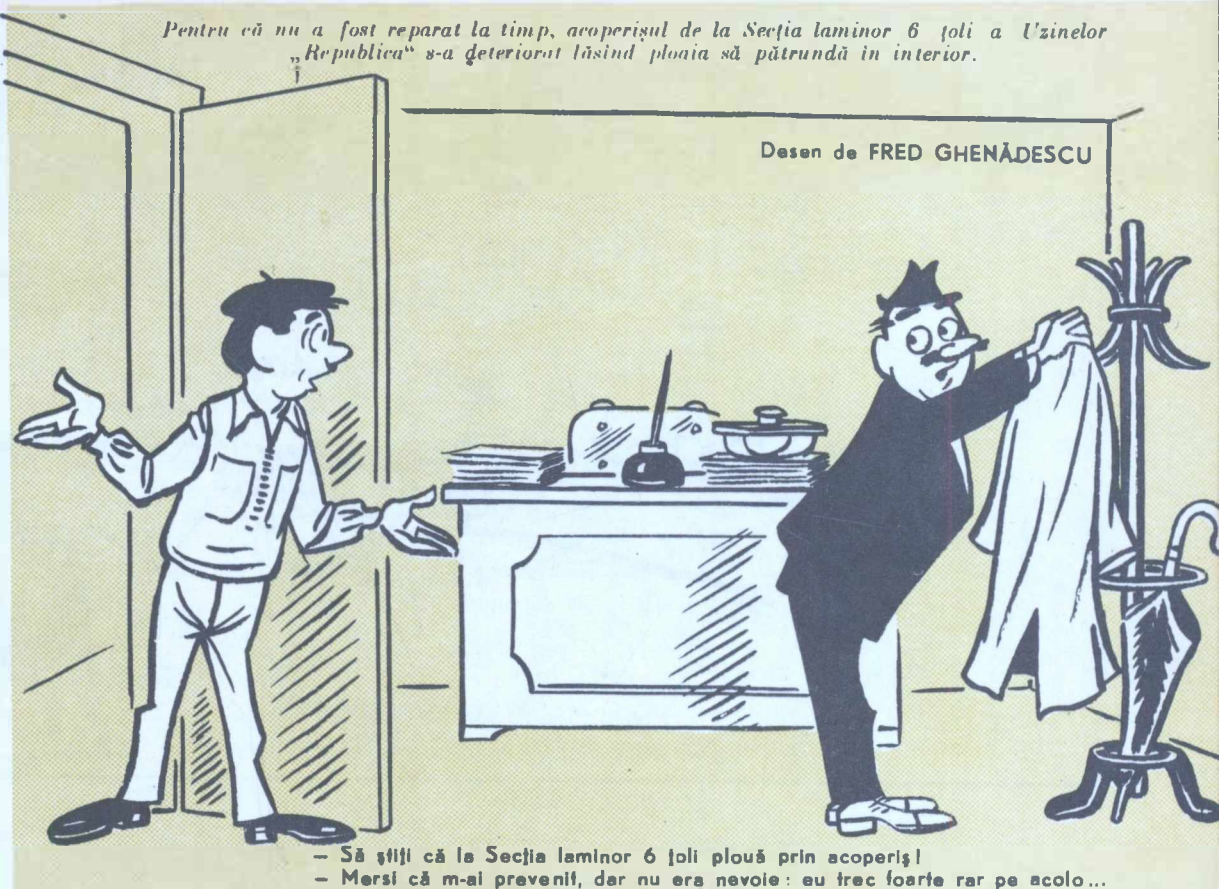
Dar dînsul astăzi, nu știu cum se face,
E liniștit, zimbește blind și tace.
O fi tot el sau poate-i un ins nou?

El nu mai țipă spart pînd ce-asudă,
Știînd că n-are cine să-l audă,
Că șeful azi nu vine la birou.

MIRCEA PAVELESCU

Pentru că nu a fost reparat la timp, acoperișul de la Secția laminor 6 folii a Uzinelor „Republica” s-a deteriorat lăsînd ploaia să pătrundă în interior.

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Să știți că la Secția laminor 6 folii plouă prin acoperiș!
- Mersi că m-ai prevenit, dar nu era nevoie: eu trec foarte rar pe acolo...

MISTERUL UNOR FARFURII

- ROMAN NEȘTIINȚIFIC, FANTASTIC... DE SCURT -

MOTTO: Tu m-ai uitat... (Tango)

Marți seara, fix la ora șapte s-au petrecut aceste fapte, care deși par disparate, sînt între ele strins legate. O să începem prin urmare...

CAPITOLUL ÎNȚII

În care se arată cum Gh. Stan acasă, are-nvitați la masă.

Se schimbă vechi și noi impresii, se-asează socrii-n capul mesei, mai ride unul, altul cască și... gazda-ncepe să servească. Întîi o țuică cu măslina, apoi salamul pe tartine, sardele, icre moi și după aceea delicioasa supă.

Stupoare! (Șoapte, infundate: S-au zăpăcit!... Cum? Nu se poate...!) Și totuși faptul este clar: la masa lor, din inventar lipsește cu desăvîrșire ceva. Rumoare! Haz! Uimire! (La masă supă s-a adus, dar farfurii de supă... nu-s).

Lăsăm festinul lor în toi, pentru a trece la...

CAP. II

Același orașel. O curte. Intrarea cam întunecoasă. Cu călcătura grijulie, intră Costache A. Mnezie, achizitor de materiale (adică: vase, crățiți, oale), salariat... etcetera, deodată se va-mpiedica și va cădea (Buf! nasul... doare!) pe unul dintre coridoare, venind de-a-bușilea, grămadă (uitase cineva o ladă). Căzînd, șoptește infundat: „În străchini parc-aș fi călcat!”... Și-și amintește deodată, cu palma fruntea vrînd să-și bată, deși era încă pe brînci, de niște „farfurii de supă adînci” de multă vreme comandate, uitate și neridicate: „Costache tată, cînd le iei.” Intrăm acum în...

CAP. III

Ședință. Aer încărcat. Contabilul, electrizat, deduce că în magazie mai e un stoc de vîșărie, și-anume: farfurii de supă, de care nimeni nu se-ocupă. De fapt, încă de-acu' o lună, la „O.C.L. VESELĂ BUNĂ” ele ar fi trebuit s-ajungă și — deși nu e cale

lungă de la-ntreprinderea de stat (cea care le-a executat) pînă la O.C.L. (cel care le scoate-n lume la vînzare) — și care — așa cum toți acum constată, stă marfa-n raft, neridicată...

S-a ridicat însă, ca vîntul, un ins care a cerut cuvîntul s-arate-o copie, vioi, după adresa 5002, unde ceruse insistent, să se ridice la moment, de „O.C.L. VESELĂ BUNĂ” (momentu-a fost acum o lună...) conform exact comenzii ei, „farf. sup. adînci, art. 3/3”.

Concluzia cînd să se tragă, vine...

CAP. IV

...care leagă cele trei amintite fapte de marți (precis la ora șapte) și-anume:

Unu: masa mare dintr-o familie oarecare, cu scene tragico-hazlii că nû-s la supă farfurii de

Doi: momentul crucial cînd A. Mnezie-n chip banal întîmplător și-duce-aminte că i-a ieșit complet din minte comanda unor farfurii de el neridicate, și de cel de-al *Treilea fapt:* ședința.

Desigur, ne-ar mostra conștiința dacă aici în mod deschis și-anume în...

CAP. IV BIS

n-am lămuri măcar un pic, că nu s-ar fi întîmplat nimic dacă amicul din Cap. doi, care e un uituc de soi, nepăsător și neglijent, n-ar fi uitat într-un moment de amnezie (de-ai-a crasă) în buzunar sau pe o masă, într-un dosar sau în sertar, sau pe-o tețghea la Aprozar, adresa 5002 ce zice că-i cazul marfa s-o ridice cît mai degrabă de la ei, de la confracții din cap. III.

Și-n timp ce întreprinderea nu poate prinde-n plan la ea, concret, la „Cap. realizări” ce n-a livrat din „Cap. livrări” și marfa zace-n magazie, acest Costache A. Mnezie, cu o memorie de țap, e clar că și-a făcut de cap.

Vedeți deci cîte complicații ce nici într-un roman nu-ncap, se pot ivi cînd nu e...

CAP.

Pe cititor am să-l mai rog, să fie-atenț la

EPILOG

din care va afla uimit că tot ce-ai am povestit, provine doar din fantezie, că nu există-un A. Mnezie, că „O.C.L. „VESELĂ FINĂ” are de toate în vitrină că nu a fost nici o ședință, că n-avem nici o cunoștință de gazda întristată după ce a servit la masă supă, ș.a.m.d.

Există doar cîte-un ciudat beneficiar, care-a făcut comenzi, dar care dintr-o ciudată nepăsare și-o optică îngust-opacă, lasă comenzile să zacă, deși au fost executate și sînt pe piață așteptate. (E-un fenomen care apare și din birocratism, îmi pare)

O fi ce-am scris eu „fantezie” dar cel cu musca pe tichie, se recunoaște fără lupă în „Art. cu farf. adînci de supă” și prin autoservire, poate aplica spre lecuire, sus-zisul caz și la motoare, la nasturi, plasturi sau fermoare, la ghețe, varză, țevi, cazane, la plite, rochii și sifoane, la aspirină și tergal, la orice „art. industrial”.

Cînd faci comanda, va să zică, la timp te du și o ridică.

Altfel... există și-o „Urzică”.

p. conf. ELENA ZAMFIR

Desen de M. CAPĂȚĂ

FĂRĂ CUVINTE

16.000 în 8 ore!

Poftim, tovarăși serviți! Doriți o halbă? Cum? E prea mult? Nu, nu e mult, fiindcă jumătate e spumă. Dumneavoastră doriți o sticlă? Poftim! Atenție numai cum o desfundati... Firește, de desfundat e mult mai simplu. Mai greu e s-o infunzi. S-o capsulezi.

Aveți dreptate. Și mult mai ușor e s-o golești decât s-o umpli. De aceea, pentru umplut s-a inventat un aparat modern, iar pentru golit nu s-a inventat nimic. A rămas același aparat numit gură, cu care golești sticla, țapul sau halba cât ai zice spumă. Intrucît „aparatul” de golit se află la purtător și e arhicunoscut, o să vă vorbim numai despre aparatul de umplut, care nu este arhicunoscut, care se află la fabrica de bere „Grivița”, și a fost construit de întreprinderea „Independența” din Sibiu. La sosirea aparatului, de bucurie toată conducerea fabricii era în al nouălea cer.

— În sfârșit, jubila conducerea, vom avea un agregat cu care vom umple 16.000 de sticle în opt ore.

După o săptămână conducerea nu mai era în al nouălea cer. În al nouălea cer era aparatul. Adică, n-am putea spune exact în al cîtelea cer se afla mașina, dar ceea ce putem afirma cu precizie este faptul că aparatul nu se afla în funcțiune. În funcțiune se afla un alt agregat vechi, care umplea numai 8.000 de sticle în 8 ore.

— Tovarăși, am comandat un aparat modern, au spus muncitorii într-o ședință de producție. A costat o sumă frumușică.

— Frumușică? Frumoasă! A replicat cineva de la direcție.

— Înseamnă, așadar, că avem nevoie de aparat, a continuat vorbitorul.

— Nevoie? Mare nevoie!... a rectificat același cineva din aceeași direcție.

— În cazul acesta, aparatul trebuie instalat urgent.

— Urgent? Foarte urgent!... Propun chiar să terminăm mai iute ședința și să trecem la montarea lui.

Într-adevăr, ședința a luat sfârșit după o jumătate de oră. Montatul n-a luat sfârșit nici după o jumătate de lună. Că

n-a luat sfârșit n-a fost lucrul cel mai grav. Cel mai grav lucru a fost că n-a luat nici început. Vorba poeziei: „Vreme vine, vreme trece,” și intrucît era iarnă, direcțiunea a rămas la toate rece...

A trecut așadar februarie, a trecut așadar martie, a venit așadar primăvara, au venit așadar căldurile, au venit așadar cereri sporite de bere și fabrica umplea sticlele cu același aparat vechi. Așadar e clar!... Alături stătea cuminte aparatul nou și clipea șiret din cele 16.000 sticle pe care le-ar fi putut umple în opt ore.

Și au urmat noi discuții.

— Tovarăși, au spus muncitorii adresându-se conducerii, cîndva de mult, în februarie, ați spus că trecem la montatul aparatului. De ce nu s-a montat?

— Păi... pentru că... lasă că-l montăm noi!

— Tovarăși, a spus cineva, e limpede: aparatul acesta ne-ar ușura munca, am ridica productivitatea, și iată, stă acolo, într-un colț!

— Foarte rău! a bătut cu pumnul în masă, conducerea. Ce? Țsta e aparat să stea într-un colț? Să stea la mijloc, să-l vadă toți salariații!... E o mașină la nivelul tehnicii mondiale și noi avem datoria să ridicăm nivelul tehnic al oamenilor noștri!...

— Și cînd îl montăm?

— Păi dacă-l montăm, a spus iar cineva, înseamnă să nu mai stea la mijloc. O să stea în hală și înseamnă că n-o să-l mai admire toți salariații. Și în cazul

acesta cum o să-și mai ridice nivelul tehnic secretarele, dactilografele și paznicii de noapte?

— Tovarăși, a suspinat conducerea, criticile și ironia dv. ne zguduie și ne fac să pricepem delăsarea de care am dat dovadă din februarie pînă în aprilie. Vom lua măsuri imediate.

Mai tîrziu, criticile și ironiile oamenilor au făcut conducerea să priceapă delăsarea de care a dat dovadă în perioada aprilie-iunie.

Aici s-ar potrivi probabil și versurile următoare:

„Trec anii, trec lunile-n goană
Și-n zbor săptămînile trec,
Rămii șănătos domn director
Că-mi iau aparatul și plec...”

Apoi, delăsarea a continuat și pe trimestrul III, dar montarea aparatului a fost amînată intrucît serviciul tehnic al întreprinderii era ocupat pînă peste cap cu întocmirea unui referat despre introducerea tehnicii noi în întreprindere...

+ Tovarășe inginer, au spus muncitorii, am făcut totuși un pas înainte...

— Care e? a întrebat jenat inginerul, făcînd un pas înapoi.

— Păi dacă în trimestrul III am introdus tehnica nouă în referate, poate că în trimestrul IV o introducem și în fabrică... Știți, aparatul...

— Știu, aparatul...

Au urmat noi discuții pe trimestrul IV...

După întii ianuarie vor urma probabil alte discuții pe trimestrul unu...

Cam prea multe discuții despre montarea aparatului de umplut sticle.

Ceea ce a făcut necesară, montarea acestui foileton despre discuții.

ILIE BARBU

PROZĂ

CU SENSIBILITATE

Oricînd sînt dispus să înghit mai bine două linguri de ulei de ricin, sare amară sau untură de pește decît să mă-ntîlesc cu inginerul Nae. Căci ăsta, deși mi-e coleg din facultate, mi-a devenit foarte antipatic. Și la mine omul antipatic e mai ceva ca un vin oțetît, ca o friptură gen curea de pantaloni, sau ca o pană de cauciuc la motocicletă pe vreme de ploaie. Aversiunea asta pentru inginerul Nae Popescu datează de astă-toamnă, cînd m-am întîlnit cu el la minister.

Cum am intrat, mă aud strigat: — Georgică, să trăiești! Ce mai faci? Te știam la uzina chimică...

Era el. Și-mi zîmbea ca o reclamă de Odol.

— Ce să fac, măi! Cu treburi... transferul...

— Bravo! zice el. Și eu la fel.

— Și tu? Și ți-a aprobat?

— Sigur! Trei strunguri.

— Ce spui, mă?

— Transfer de utilaj, îmi explică Nae. Știi, acum sînt la fabrică inginer-șef. Dar tu?

Și continuă să-mi zîmbească atît de dulce de credeam că face o criză de diabet. Dar eu am făcut o criză de sinceritate:

— Ei, la mine e mai greu. Năică!

— Aha, vrei probabil un cazan!

— Aș, mai greu!...

— Un motor Diesel?

— Și mai greu, Nae!

— Dar ce vrei mă? Un coș de fabrică?

— Nu, Nae! Vreau un post la Institutul de proiectări...

— Cum mă? Tocmai tu? Te știam din facultate pasionat după tehnologie, după chimie. Abia așteptai să mergi în fabrică!

— Ei, Nae! Parcă tu nu știi cum e în uzină? Praf, curent, mirosuri... Mă cunoști din facultate ce sensibil sînt.

— Păi, bine măi, de ce ai mai făcut chimia și n-ai făcut și tu arta dramatică? Că azi erai pe un post de Othello, nu de tehnolog în fabrică!

— Ei, în facultate era altceva, Năică! Azi nu mai pot suporta mirosurile tari, mă dau gata, îmi dau amețeli, grețuri. Uite, nu mai departe aseară, am mirosit vreo 3 kile de tescovină și de-abia m-am dezmeticit azi-dimineață.

— Păi, te cred... ficatul!

— Ei, ficatul ca ficatul! Dar mititeii, gogoșarii... A trebuit

să mă neutralizez cu o jumătate Drăgășani cu sifon.

— Sigur, neutralizare cu acid.

— Și cum îți spuneam: hidrocarburiile astea au un miros! Lucrăm cu metan, butan, cu mirosurile alea de usturoi!

— Dar ce-ai fi vrut mă, să miroasă a trandafiri? Doar știi asta din facultate. Acolo, la laborator, cum le suportai?

— Ei, nu compara tu nasul de student cu nasul meu de inginer! Astăzi mirosul ăsta mă-nnebunește, mă dă gata! Chiar spunea și Tache aseară, cînd eram după a doua porție de crap cu mujdei...

— Păi, ziceai că nu suportă mirosul de usturoi?

— Nici nu-l suport! Dar la fabrică, nu la restaurant. Acolo e altceva, muzică, dans, Lavinia Slăveanu. Alte condiții! Nu cele 14 pompe hidraulice din fabrică care-mi deteriorează auzul. Ehei,

într-un institut e altceva. Și pe urmă e și curent în uzină. Mai deschide unul o fereastră, ușa de la un dulap și gata răceala. A și început să mă superesinuzita. Nici nu mai pot lua 100 la oră cu motocicletă.

— Cîm mă, în fabrică te supără curentul și pe motocicletă nu?

— Ascultă Nae! Tu ții cu mine sau cu fabrica? Ah! Și spuneai că-mi

ești prieten! E praf, ulei care pătează... Nu pot avea și eu un costum ca lumea pe stradă.

— Te cred, se vede! Tu vii de la fabrică acum, nu?

— A, nu! Vin cu motocicletă de la Prăfuiștii din Vale... 98 de kilometri fără asfalt și cu o garnitură care scapă ulei! Mă-nțelegi, nu? Și cum îți spuneam, vreau să mă transfer și te rog să mă ajuți, Nae! Tu îmi ești prieten, ai relații aici în minister.

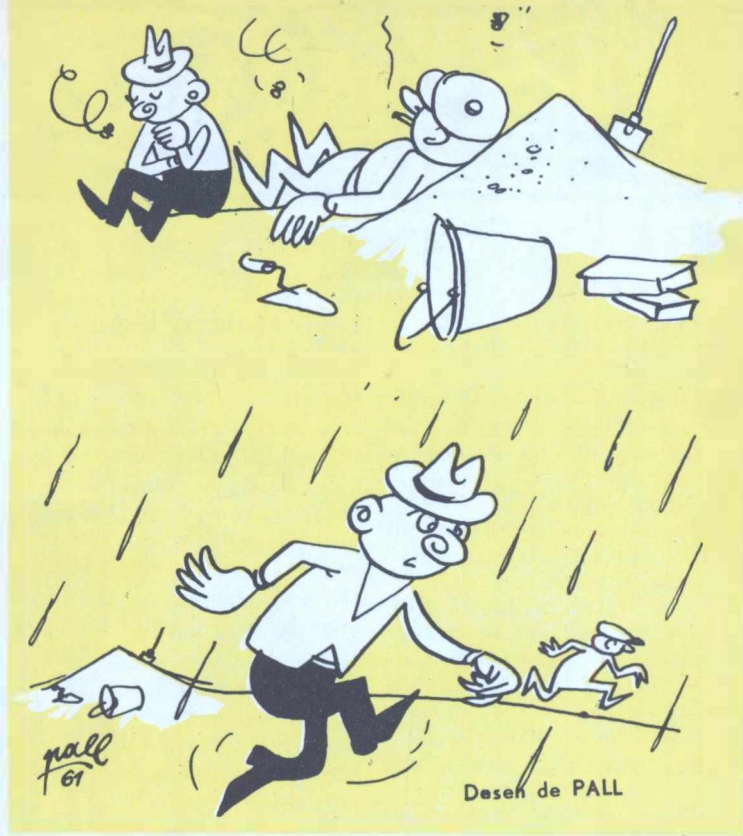
— Te ajut, Georgică! Se poate? Te știi doar din facultate...

— Sensibil, Nae! Nu uita! Sensibil foc!

Și n-a uitat. M-a ajutat. Nu mai sînt sensibil la usturoi. Acum am devenit sensibil la ceapă: am fost transferat la o fabrică de conserve. Numai că nu știu ce să fac cu praful și curentul. Nae zice să vînd motocicletă.

ALEX. LĂPUȘNEANU

La G.A.C. din Satu-Now, raionul Bistrița, deoarece nu s-au planificat forțele de muncă, după turnarea fundațiilor s-au sistat lucrările la construcțiile zootehnice.

— Acum, nu mai putem continua lucrul...

FABULE COMPRIMATE

La comedia autorului X, intitulată „Viața în pădure” se caută spre angajare un rîs.

- Sinteți elefant? Întrebă puricele îngîmfat.
- Desigur, răspunde modest elefantul.
- Am bănuît, după trompă!

„Onorat tribunal al pădurii, vă rog să-i acordați circumstanțe atenuante clientului meu, ursul, căruia i s-au găsit lipsuri în inventarul magaziei de miere, de care răspundea în calitate de gestionar”.

A. Bt.

Unele fîntîni amenajate pe pășunile comunelor Hălmaș și Sărmașag (raionul Șimleu) sînt înfundate, iar altele nu au găleți sau cumpene. Din această cauză, vitele sînt plimbate cîte 4-6 kilometri pentru a fi adăpate în pășunile comunelor sau satelor învecinate.

Desen de P. ȘERBAN

- Și pînă s-or desfunda fîntînile, unde mai duceți vitele la adăpat?
- Nu le mai ducem nicăieri, că le-am luat termos!...

INTRECEERE

— Pui, pui, pui!... Na la mama, na! Hai Bogheta, hai Mărgica, hai Fetița...

Cele două mii de găini nado-lene, pe care le are-n primire la gospodăria mătușa Profira, se țin scai după ea. Le îngrijește și le boscorodește.

— Năzdrăvano, azi n-ai făcut ou! Te-ai lenevit chiar acum când sintem în întrecere.

Mătușa Profira își înalță gîtul și privește în padocul vecin unde Lenuța, cealaltă îngrijitoare, dă și ea de mîncare la găini. Apoi își vede de-ale ei.

— Hai fetițele babei, mîncăți...

Cînd i se pare că una e mai lacomă intervine autoritară:

— Huș, nesătulo, mîncă-te-ar uliul... Că grăunțele-s cu socoteală!

Mătușa Profira, cu toți anii ei, care-s destul de mulți, dar pe care nu vrea să-i mărturisească niciodată, muncește la ferma de găini de la înființarea gospodăriei.

Într-o zi președintele i-a spus:

— Mătușă Profira...

Nu l-a lăsat să continue:

— Ce mătușă, care mătușă? Dumneata nu știi să spui tovarășă?

Președintele s-a făcut că n-aude și-a continuat:

— Gospodăria noastră e destul de bogată...

— Și, ce-i cu asta? Așa trebuie...

— Eu zic că ar fi timpul să te odihnești. Noi putem să-ți asigurăm bătrînețea...

Profira s-a ncruntat, și-a rostogolit ochii ca niște bulgări:

— Adicăte, vrei să mă pinsionezi, așa-i?

— Să zicem, a admis președintele.

— Da' ce crezi d-ta că m-a pus munca jos? Dacă vrei să-ți mai răspund la bună ziua, să nu-mi mai vorbești de-alde astea. Te poftesc să fii la locul dumitale, și pe mine să mă lași la locul meu!

O săptămînă mai tîrziu, la adunarea colectivei, Profira a chemat-o la întrecere pe Lenuța.

De-atunci amîndouă nu mai au o clipă de liniște. De dimineață pînă seara trebăluiesc și se iscodesc una pe alta printre țambre:

— Mi-o iei înaintea, Ilenuțo?

— Eu așa zic!

— Zici tu, știu, numai că eu n-am să te las.

Cînd are-o clipă de răgaz, mătușa Profira fuge glonț la bibliotecă.

— Niscaiva cărți pentru mine, ai?

Bibliotecara știe ce vrea, și cum are ceva nou, și dă de veste.

La bătrînețe, mătușa Profira a ajuns tobă de învățatură. Știe toate rasele de găini, știe cit

trebuie să dea fiecare, cită carne, cite pene, cite ouă.

Într-o zi, la Gospodărie s-a format o comisie, să selecționeze păsări pentru o expoziție. A rămas mătușica fără Fetița, Bogheta, Mărgica, Năzdrăvana, și-ncă altele.

S-a certat cu toți că nu le dă, că nu se poate, pînă la urmă n-a avut însă ce face.

Pe urmă i-a cășunat pe președinte:

— El e tartorul! Dacă n-am vrut să mă pinsionez, vrea să mă fac de rîs. Mi-a luat cele mai bune găini, ca să pierd întrecerea!

Ia o foaie de hîrtie și așterne cu greutate niște vorbe, după care fuge la președinte:

— Iacă, am adus... Președintele nu înțelege:

— Ce-i asta?

Mătușa Profira îi aruncă rece și ostentativă:

— Dimisia mea! Și-acu', n-ai decît să mă pinsionezi.

Cînd s-a lămurit președintele despre ce-i vorba, a trecut la munca de lămurire. A dăscălit-o aproape o oră pînă s-o convingă că găinile au plecat la expoziție,

pentru a face fală colectivei. Profira a mormăit ceva și a plecat la treabă.

După vreo două săptămîni s-au înapoiat găinile. Dar nu singure. Însoțite de medalii și diplome.

Mătușa Profira era în al nouălea cer.

— Artistele babei, artiste!

Apoi suflă în fulgi să vadă dacă nu cumva au slăbit.

— Mde, v-a mers bine la oraș, își înlătură ea teama.

Din celălalt padoc se aude vocea Lenuței:

— Să le spui „miss“, mătușică Profira.

— Le spun eu cum vreau, ti retează vorba scurt, crezînd că Lenuța vrea să-și rîdă de ea.

— Da' cu întrecerea ce facem, nu pierde prilejul de-a o întreba Lenuța.

— Întrecerea-i întrecere, se oțărăște bătrîna. Numai că nu știu-cu ce coraj te mai întreci...

— Zău? Da' de ce?

— Cum de ce? Păi găinile mele nu-s niște fitecine: au fost la expoziție...

— Și, ce-i cu asta?

— Ei, s-au făcut și ele mai năzuroase.

— Cum adică, nu pricep?

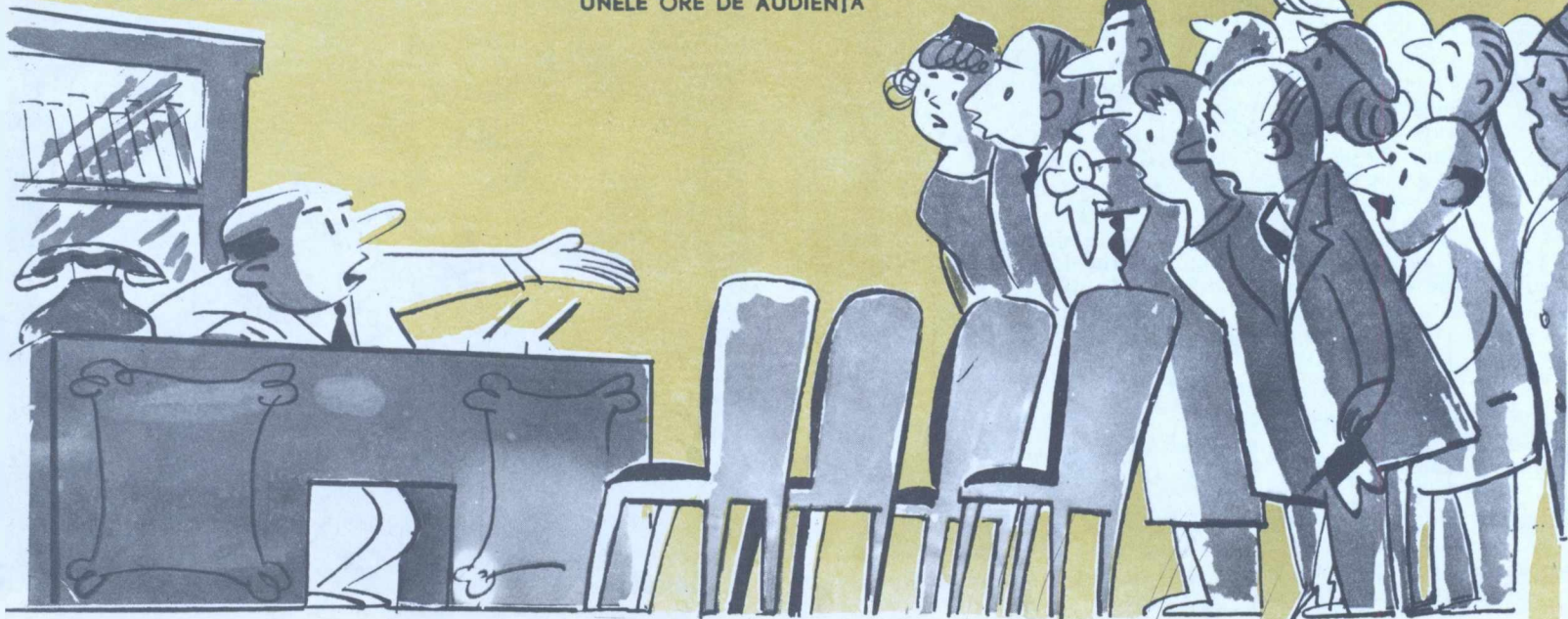
— Cică vor potrivnice pe puterea lor!

ION RUȘ

Desen de NELL COBAR

UNELE ORE DE AUDIENȚĂ

ȘEFUL: — Dacă vreți să vă ascult pe toți azi, luați loc și vorbiți toți odată!...

Căpușa

Din zestrea țării a furat avan
că-i trebuia iubitei astrahan.
Plesnea de gras cind debarca seral
în zvon de muzici la Continental
și se-nfoia-n lumină bărzăun
cind îi spunea vreunul dom-Păun.

De unde mă, huzur și bani și rochi
cind munca ta e numai praf în ochi
pe care îl arunci oricui te știe?
Nici alchimist nu ești de meserie
și nici vestitul tînăr Aladin
c-o lampă să scoți aur din senin?

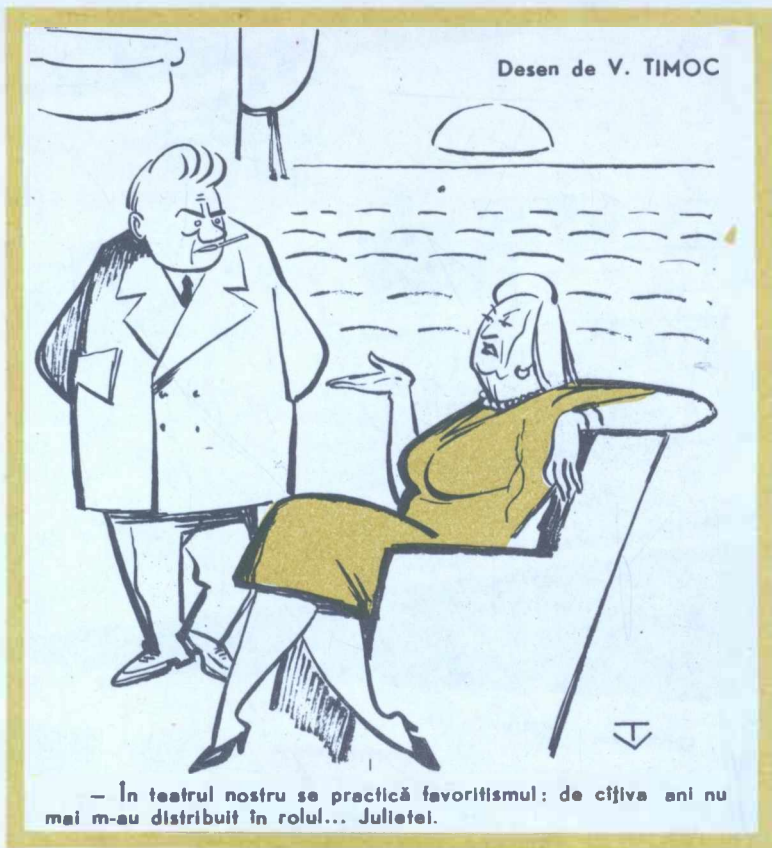
— Ia stai puțin — (i-a spus îndată Statul
la un control cind i-a surprins păcatul)
— Ci vino colea cu hîrtii și mape
să cercetăm minunea mai de-aproape!

Și controlînd, s-a dovedit anume
că dumnealui fura din gestiune
înfipt în ea căpușe de trei coși
sau cum s-ar spune, ne fura pe toți...

Acum, s-a potolit și-aud precum că
i-a scris nevestii carte de la drum:
„Trimite-mi un pulover și tutun
și du-te undeva și tu la muncă...

Al tău
(prin 67) C. Păun!

pt. conformitate
RODICA TOTH

— În teatrul nostru se practică favoritismul: de cîțiva ani nu
mai m-au distribuit în rolul... Julietei.

DIN CICLUL „UNA BOACĂNĂ” SCRISOARE ÎNCHISĂ

(nu deschisă, că mă trage)

Am o locuință foarte bună în colonia fabricii de postav „Buhuși”, unde lucrez, dar o locuință foarte bună în care ai o sobă de teracotă complet degradată, nu mai poate fi considerată o locuință foarte bună, fiind seama că atunci cînd afară e decembrie, în casă e ianuarie.

Și, cum rostul unei sobe de teracotă este să-ți faci în casă iunie, chiar dacă afară e februarie, am socotit că soba trebuie urgent reparată. În aceeași situație cu soba, se afla și magazia de lemne, deci, precum se vede, locuința mea tot ce era în directă legătură cu căldura se afla în stare de nefuncționare. Și atunci, înfrigurat, am făcut o cerere la I.G.O. Buhuși (Întreprinderea de gospodărie orășenească), cerînd să mi se repare soba și magazia. Această cerere am depus-o în anul 1959 și, vorba cîntecului, e mult de-atunci, e-o veșnicie, și mult i-am așteptat să vie. Dar anul a trecut și nimeni de la I.G.O. nu s-a arătat la locuința mea, în afară de Moș Gerilă, care a sosit cu mult înainte de Anul Nou și mi-a ținut de urît pînă în aprilie.

Așa se face că în 1960, mult mai înfrigurat decît în 1959, am depus o nouă cerere la I.G.O. Buhuși și am început să aștept sosirea meșterilor. Și am așteptat pînă într-o bună zi cînd, în sfîrșit, am depus o nouă cerere, a treia la număr în general, și a doua în 1960. Între timp, Moș Gerilă și-a anunțat din nou sosirea, că acum îmi știa adresa și nici gînd să se ducă în gazdă la altcineva, întrucît observase că la mine în dormitor se simte ca acasă. Nefiind dornic să-l mai am oaspete încă o iarnă, am depus la I.G.O. o nouă cerere, rugînd să-mi repare soba și magazia, deoarece eu înțeleg să-l primesc pe Moș Gerilă, o zi, două, de Anul Nou, dar nu așa, să tremur lingă pomul de iarnă circa cinci luni pe an. Aceasta era a patra cerere în general, și a treia pe 1960.

Și uite-așa s-a dus și 1960. Total trei cereri.

Anul 1961 l-am început cu veselie, cu sănătate și cu o nouă cerere la I.G.O. A cincea în general, și prima pe 1961. A trecut o zi, două, zece. Am insistat, am rugat, am vorbit, a trecut o lună, iar am insistat, iar am rugat, au trecut două luni și într-o zi... da, tovarășii! Într-o zi au apărut în curtea mea doi dulgheri de la I.G.O. Ah, dulgheri, dulgherași, dragii tatii băiețași, mare mi-a fost bucuria cînd i-am văzut apărînd sprinteni și plini de voie bună în curtea mea. Le-am arătat magazia, au vizionat, au controlat, au măsurat și au demontat. Și m-au salutată. Și au plecat. Și n-au mai venit. Nu rimează, dar nici de poezie n-am nevoie, ba chiar nici de proza asta nu duceam lipsă. Că preferam să-mi fie cald și să scriu la părinți decît să scriu la „Urzica”. Și cu magazia așa a fost. Era ea și așa destul de degradată, dar era în picioare. După ce însă au trecut dulgherii de la I.G.O. pe lingă ea, a rămas la pămînt. De sobă, ea să nu mint, nu s-au atins. A rămas tot așa. Care va să zică, am scăpat ușor. Dacă-mi dărimau și soba?

Lemne nu mai am unde să țin. Foc tot nu am unde să fac. Ce să fac? Fac cereri. Că dacă faci o cerere, două, pe zi, tot te mai încălzești.

În ce privește pe tovarășii de la I.G.O. Buhuși, profit de ocazie să-i salut. Nu cu căldură, că n-am de unde.

Nistor Constantin — Buhuși
p. conf. SADI RUDEANU

Desen de RIK AUERBACH

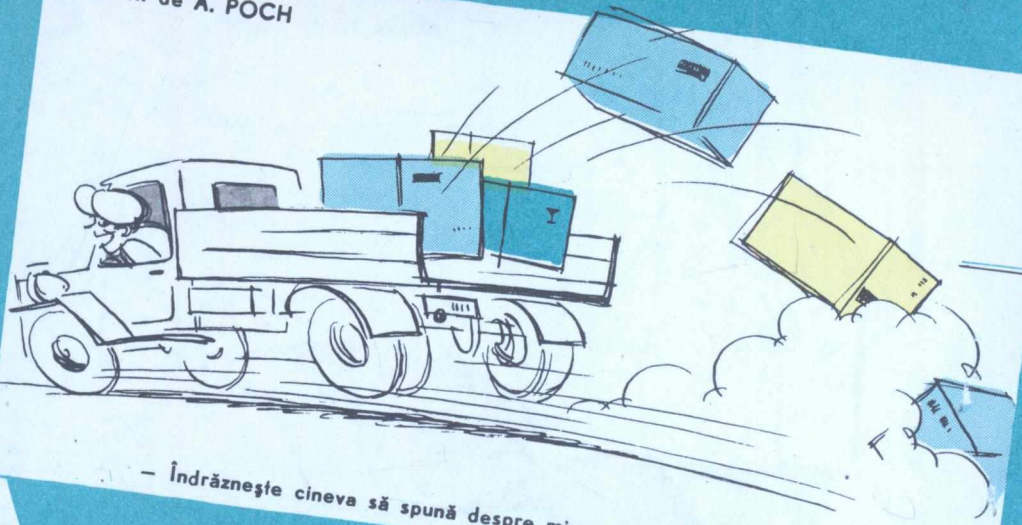

— Ce ghinion, ce ghinion! În ultimul bloc proiectat am realizat o economie în plus prin eliminarea jaluzelelor...
— Și unde e ghinionul?
— ...focmal în acest bloc mi s-a repartizat un apartament.

OROLOGIUL URZICII

Desen de A. POCH

- Îndrăznește cineva să spună despre mine că pierd timpul?!

Desen de D. NEGREA

- Condoleanțele mele!
- ?!?
- Am auzit că aveți timpi morți!

Desen de V. CRIVĂȚ

Campanie împotriva risipei de timp

Desen de FRED GHENĂDESCU

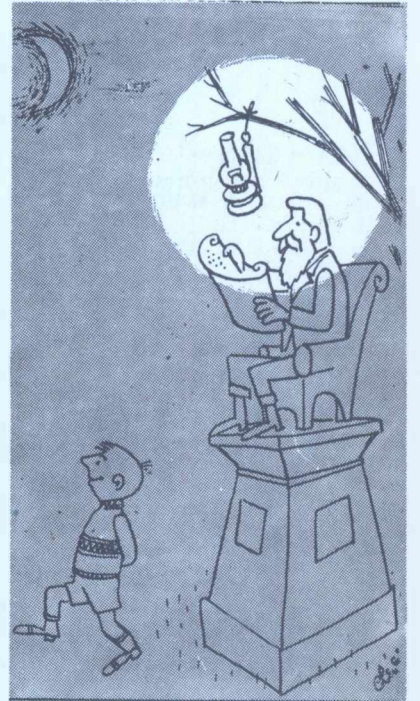
- Mă duceam la dv. la birou. Știți, mi-ați spus să vă caut astăzi la ora 12...
- Du-te, să nu întârzi; e 12 fără cinci!...

Desen de V. CRIVĂȚ

- Ei! Nu mai e mult pînă la ora 3!

O FAPTĂ BUNĂ

CONJUNCTURĂ FAVORABILĂ

— Profită acum să-ți găsească cererea: e antrenat; s-a întors din concediu de la munte...

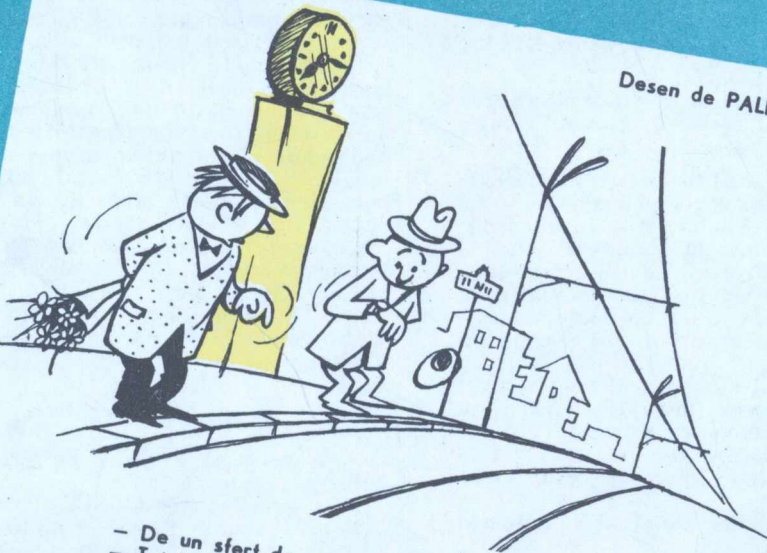
Desen de FRED GHENĂDESCU

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Nu mă pot hotărî! Altfceva n-aveți?
— Eu zic să vă arăt ceva pentru vară. Pină ce vă decideți dv. vin căldurile...

Desen de PALL

— De un sfert de oră trebuia să vină..
— Tot logodnica?
— Nu !... Tramvaiul...

Desen de C. CRĂCIUN

FUNCȚIONARUL: — Imediat, numai să termin cîrnatul ăsta!

CALIFUL DIN VIȘEU ȘI COVORUL FERMECAT

— dramă orientală în două acte —

Personaje: — califul Gheorghe Damian, șeful remizei de locomotive din Vișeu de Jos; soția lui

I

El: Cadna mea dragă, am visat azi-noapte ceva minunat! Se făcea că era zi de sărbătoare și porneam amândoi în zbor deasupra câmpiilor și pădurilor, deasupra munților și apelor... Și seara ne întorceam acasă. Iar într-o altă zi de sărbătoare la fel...

Ea: Frumos vis. Nu mi-ar displace să fi fost aieva...

El: N-ar fi imposibil de realizat.

Ea: Vrei să iei bilete de avion de la agenția TAROM?

El: Un calif cu avionul? Ai o invaliditate de gradul II la simțul romantismului și al farmecului oriental. Se cunoaște că n-ai citit cu seriozitate basmele din 1001 de nopți. Altfel ai fi știut de covorul fermecat. Cu el vom zbura.

Ea: Dar de unde să luăm un asemenea covor?

El: Din resurse locale. Iată aici schema califatului. Majoritatea supușilor mei sînt căsătoriți. Dacă fiecare din ei își va trimite cadna să țeară din cînd în cînd cîte o zi, covorul va fi gata în scurt timp...

Ea: Dar cele ce nu știu să țeară?

El: Să învețe. Să se califice la locul de muncă, la noi acasă, așa cum s-au calificat și unii dintre soții lor la treburile noastre casnice, la spartul lemnului sau la săpatul grădinii. Dacă nu, să plătească om în loc.

Ea: Ah, cît ești de înțelept, califul meu drag... Vom zbura ca-n basme...

El: Abia aștept să zbor. În fiecare zi de sărbătoare vom zbura. Iar în timpul

săptămîinii covorul ne va împodobi casa. Că tot spuneai tu că ne lipsește un covor în sufragerie... Numai Alah să ne ajute...

II

Un compartiment în trenul ce merge spre Satu Mare. În plasa de bagaje, printre geamantane, un covor făcut sul.

Ea: Spuneai c-o să fie un covor fermecat. Și cînd colo e un covor neterminat.

El: Nu tot ce e neterminat e urît. Iată, bunăoară, simfonia lui Schubert...

Ea: Așa ne trebuie, dacă ne-am luat după visul tău, fără să ne documentăm temeinic din cartea de vise (scoate o cărticică din geamantan). Ia să vedem ce scrie în ea...

El: La nivelul tău cultural n-ar fi cazul să mai crezi în vise, în superstiții... Ne-a purtat ghinion covorul, asta e tot.

Ea (citind din cartea de vise): Covor de-o să visezi zburînd, zbura-vei din Vișeu curînd...

El: Ba uite că nu zburăm ... ne ducem cu personalul...

Ea (citind): De al remizei personal de vei abuza, cu personalul cl. II-a vei zbura.

El (oftind): Și eu care țineam atît de mult să zbor...

Ea (citind): Zbor de vei visa, din postul de șef vei zbura, la Satu Mare vei ateriza, în funcție vei scădea.

El: Și eu care visam să fie ca-n basme...

Ea (citind): Basmul dacă-ți place, de basm te vei face...

ANDREI BART

DIFERITE OBIECTE DESPRE BUNA SERVIRE

Tigara I: Ce planuri de viitor v-ați făcut?

Tigara II: Călătoriile sînt pasiunea mea. Vreau să mă prefac în fum și să mă risipesc în cele patru colțuri ale zărilor.

Tigara III: Iar eu vreau să mă prefac în scrum și să fiu aruncată pe covoare moi și în frumos colorate... Dar tu?

Tigara I: Eu am două pasiuni: umorul și buna servire. Doresc să mă transform într-un muc și să fiu servită într-o garnitură de cartofi prăjiți la restaurantul Coțești din piața Rosetti. Dacă-ai vedea ce mutră caraghioasă face clientul cînd își dă seama că mestecă laolaltă carne, cartofi și tutun în suc propriu... Să mori de ris, nu alta!

Tigara II: Umorul... hm... să zicem c-ar fi. Dar unde vezi tu buna servire?

Tigara I: Păi asta mă ntreb și eu... Poate c-o fi știind T.A.P.L-ul...

★ ★

Citronada I: Ciudad lucru. Purtăm același nume, avem aceeași culoare și preț, și totuși, la gust nu prea semănăm... Tu nu ești nici dulce, nici acrișoară, iar la gust aduci mai mult a apă chioară... Cum se explică acest fenomen al naturii?

Citronada II: În primul rînd, nu e un fenomen al naturii, ci al bufetului din sala Orfeu a Teatrului Tăndărică. În al doilea rînd, tu ești un prototip de citronadă, adică, am putea spune, citronadă ideală, fiindcă te afli încă în sticlă, așa cum ai venit de la fabrică... În timp ce eu mă aflu în stare vărsată, în pahare...

Citronada I: Bine, dar după cîte știu, în apropierea bufetului nu se află nici un robinet. Așa că nu cred ca bufetiera să fi trecut cu paharele pe lingă apă...

Citronada II: Da, dar nici pe lingă lămîi-n-a trecut...

★ ★

Fața de masă I: Cum preferi să fii? Albă sau colorată?

Fața de masă II: Curată.

Fața de masă I: Eu prefer pictura supra-realistă. Dacă-ai ști cît e de simplu! Dacă ești lăsată cîteva zile neschimbată, se adună pe tine o mulțime de pete în forme și culori variate, care de care mai interesante. Din punct de vedere artistic, asta se numește modernism.

Fața de masă II: Posibil. Însă, din punct de vedere igienic, asta se numește altfel... Mă rog, dacă preferi acest gen de viață, te sfătuiesc să te angajezi la restaurantul „Moldova” din București...

B. A.

P E S C Ă R E Ș T I

Desene de ADRIAN LUCACI

Și pescuitul tinde să devină un sport de masă!

BRACONIERUL

De ce n-ar exagera odată și caricaturistul.

Schimb de telegrame

Sfatul popular Slimnic, către Sfatul popular al raionului Mediaș:
Cu prilejul aniversării unei luni de la executarea de către întreprinderea dv. a instalației electrice la școala elementară și la căminul cultural din satul Ruși, care ține de noi, vă aducem calde mulțumiri și vă rugăm să trimiteți un tehnician care să recepționeze lucrarea și s-o racordeze la rețeaua electrică.

Slimnic

★
Mediaș către Slimnic:

Mulțumim pentru mulțumiri. Lucrarea ține de Cisnădie. Cereți tehnician acolo, nu aici. Aici nici în clin nici în mîncă. Acolo tehnician aparține de voi.

Mediaș

★
Slimnic către Cisnădie:

Rugăm trimiteți urgent tehnician pentru instalație electrică școală, cămin, recepționare, racordare. Nevoie mare.

Slimnic

★
Cisnădie către Slimnic:

Înțelegem nevoie mare și ne doare. Dar nu ține de Cisnădie, ține de Mediaș. Cereți acolo, nu aici. Nu depindeți de aici, depindeți de acolo.

Cisnădie

★
Slimnic către Mediaș:

Cisnădie spune încoace, nu încolo, dumneavoastră spus încolo, nu încoace. „Nici încolo, nici încoace, eu mai bine stau pe loc, și vă iau cu vorbă bună, poate c-o să am noroc“. Inspirat din versuri Topfceanu, dar trimiteți tehnicianu’!

Slimnic

★
Mediaș către Slimnic:

Citit versuri, dar nu-nghițim demersuri. Voi depindeți Cisnădie. Cereți curent continuu acolo, nu alternativ, cînd acolo, cînd aici. Lăsați pace Mediaș. Noi-cu voi nici în clin, nici în cămin. Noi legături cu voi? Aș!

Mediaș

Slimnic către Cisnădie:

Mediaș spus „aș“! Pînă una alta, noi găsit naș. Cămin adus film, dar nu putut ruleze cauză întuneric. În cămin domină „Nopti albe“, „Noptile Cabiriei“, din cauză eclipsă totală tehnician. Pentru luminat artificial, corul învățat: „Lună, lună, minte-mă“, „Nopti cu lună-n București“. „Intră lună pe fereastră“. Cînd intră tehnician pe ușă?

Slimnic

★
Cisnădie către Slimnic:

Tehnician nu intră pe ușă, intră la dosar. Lună, lună, minte-mă, dar nu minți pe Cisnădie: voi nu depindeți de noi. Dacă Mediaș spus „aș“, adresați-vă alt oraș, sau lăsați păgubaș. Nu mai trimiteți adrese, pus cruce, duce-m-aș și m-aș tot duce.

Cisnădie

★
Slimnic către Cisnădie:

Duce-te-ai și te-ai tot duce, dar la noi, să dai drumul curentului. Păcat școală, păcat cămin, păcat instalație electrică. Am-peri albi de cînd cerem tehnician.

Slimnic

★
Cisnădie către Slimnic:

Vă privește ce peri aveți. Nu place peri albi, schimbați peri oxigenați. Adresați „Igiena“. Păcat școală, păcat cămin, păcat hirtie. Nu țineți de Cisnădie.

Ei, fir-ar să fie.

Idem

★
Slimnic către Mediaș:

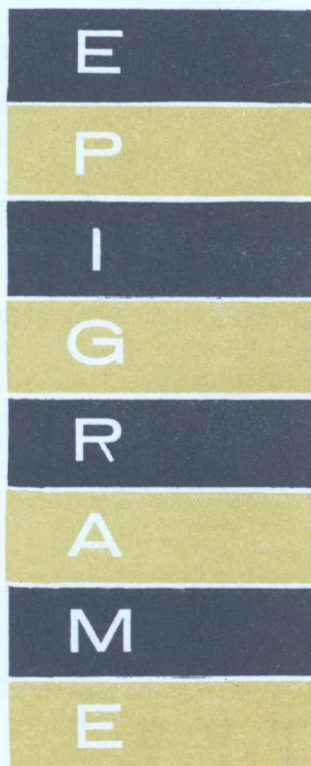
Idem, ne-a telegrafiat ținem de Mediaș. Aniversăm trei luni adrese tur-retur. Mai mult decît tur ciclist anual. Ce-i cu voi? Vorbim la bec? Mă rog, fie, dar să vorbim la bec aprins. Eventual luați legătură Cisnădie. Hotărâți împreună soluție.

Slimnic

★
Mediaș către Slimnic:

Luat legătură Cisnădie. Găsit soluție împreună: nu bateți capul. Lăsați baltă adrese. Stimulați birocrație.

Mediaș-Cisnădie
p. conf. I. AVIAN

Unui ospătar care joacă șah
*Ca să eviți orice surpriză,
de cînd te știi, preferi... remiză.*

Unui zgîrcit
*Fie iarna, fie vara,
el nu dă nici... „Bună seara!“*

Unui halterofil îngîmfat
*De un timp, făcînd pe asul,
el mai mult ridică... nasul.*

Mircea Codrescu

Unui dentist
*Că nu-i în cabinet la clește
Ci la un păhărel, firește,
El prompt o scuză își găsea:
Oricum, tot trage la... măsca!*

Unui artist codaș.
*Știe ce este creația
Dar preferă recreația.*

Maria Pordea
desenatoare I.C.P.S.H.

Foița de la țigările „Select“
se desface în timp ce țigara este
consumată.

*E cazul să aveți mai mult respect
și să ne dați țigări de calitate
Fiindcă deși-s țigările „Select“
Noi constatăm că nu sînt...
selectate!*

Arlistică Băghină
Tr. Severin

Unui meșter rotar
*Recunoască orișicine
Casta le-a-ntrecut pe toate:
Pentru-a-i merge treaba bine
El își pune... bețe-n roate!*

Dan Căpruciu
Galați

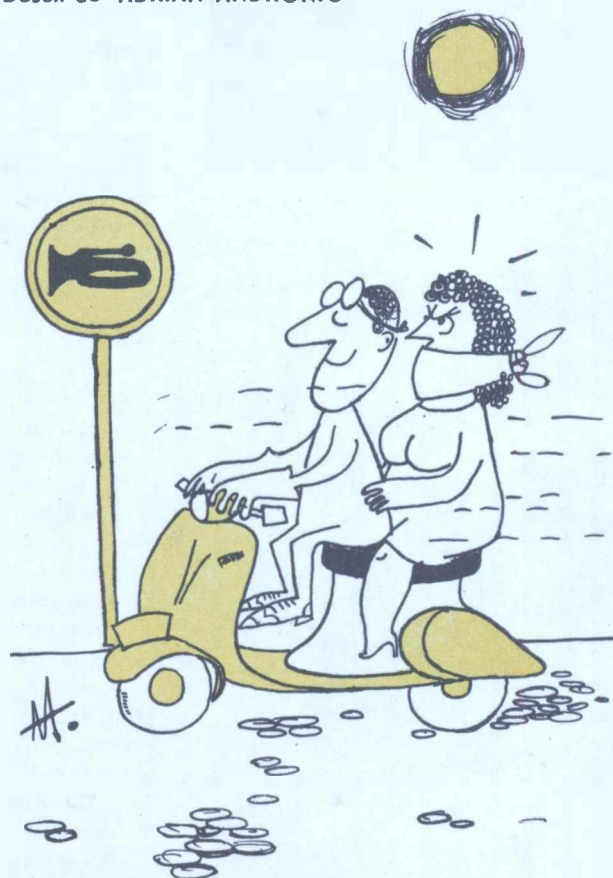
Unui șofer grav accidentat, din
cauză că avusese „boala vitezei“.

*Viteza îi fusese fală;
azi a rămas numai cu... boala.*

Unui fost contabil pedepsit
pentru operațiuni frauduloase în
conturile întreprinderii

*El opera, săptămînal,
numai la contul... personal.*

Desen de ADRIAN ANDRONIC

FĂRĂ CUVINTE

Tinere, nu se fac însăminjări pe timpul acesta!

ANUNȚĂM

pe cititorii noștri că, în întreaga țară, oficiile P.T.T.R. și factorii poștali au început primirea de abonamente pe anul 1962.

Pentru a vă asigura primirea neîntreruptă a revistei „URZICA”, abonați-vă pe întregul an.

„ALIMENTE CONSUMATE”

Doctorul Ioan Iordănescu, directorul preventoriului din comuna Tudor Vladimirescu, raionul Galați, duce o luptă susținută împotriva superstițiilor. Spre exemplu, într-o zi, pe când se ducea să ia trenul pentru Galați — unde are domiciliul stabil — el și-a adus aminte de ceva și s-a întors din drum. Superstițioșii spun că dacă te-ntorci din drum, îți merge rău. Iordănescu n-a fost de aceeași părere. Într-adevăr, lui nu i-a mers rău, ci păsărilor sale, pe care, deși el locuiește în Galați, le crește, le îngrașă și le îngrijește în gospodăria preventoriului. Numai de mâncat le mănincă la Galați. Dar, pentru ca nu cumva păsările să ridice problema c-au plecat de pe lumea asta cu gitlejul uscat, Iordănescu le-a satisfăcut ultima dorință, ridicând din magazia unității o cantitate corespunzătoare din vinul său personal pe care tot la preventoriu și-l păstrează.

În ziua aceea a fost masă mare la locuința lui Iordănescu din Galați, fiindcă fiica sa vitregă împlinea o vîrstă oarecare. Bine rumenite și prezentate într-o formă atrăgătoare, orătăniile făceau deliciul gastronomic al invitaților. Numai fiica lui Iordănescu stătea mai tristă și tăcută ca Genoveva de Brabant.

— Da' de ce ești indispusă? a întrebat-o Iordănescu pe când ducea munca în asalt cu o pulpă de găină tăvălită prin mujdei.

— Cum să nu fie, nea Iordănescule — a intervenit un comesean — dacă te porți cu ea mai rău decît un tată vitreg! Păi se poate, măi nene, să nu-i faci și ei o bucurie principală?

— Că bine zici! a zîmbit Iordănescu. Dacă-i vorba de o bucurie principală, chiar de mîine o numesc funcționară principală la noi!

— Ei, da' cum crezi c-o să merg eu la țară? a zis fata c-un oftat la mare adîncime.

— Da' cine-ți spune că trebuie să mergi, dragă?

— Păi atunci ce trebuie să fac?

— Semnezi de primirea salariului!...

Orice s-ar zice, Ioan Iordănescu se sacrifică pentru familie. A mers cu sacrificiul chiar pînă la cizmăria unității și i-a spus lui Stan Iordache:

— Meștere, am zece rude!

— Să vă trăiască! a răspuns acesta văzîndu-și de treabă.

— Să-mi trăiască, să-mi trăiască — da' cînd ai un arbore genealogic așa de încărcat... știi dumneata ce-i aia arbore genealogic?

— Eu știu ce-i aia un rihtuit, un flec, o pingea...

— Tocmai asta vreau și eu! l-a întrerupt Iordănescu. Da' te rog să-mi faci ceva luxul pămîntului, că nu vreau să-mi crape obrazul de rușine!

E drept că meșterul Iordache nu și-a bătut capul să afle ce-i aia „arbore genealogic”, dar nici Iordănescu nu și-a bătut capul să achite pingelitul pentru crengile acestui arbore.

Indignat de această comportare alimentaro-cizmărească, contabilul unității i-a spus-o pe șleau magazinerului Sălceanu:

— Să știi c-așa nu mai merge! Îi dai lui Iordănescu conserve, brînză,... adică dumneata crezi că eu nu știu că dacă oficial chipurile nu ai lipsă-n gestiune, asta se datorește modului defectuos de întocmire a foilor de alimente consumate la bucătărie, putînd astfel să strecuri și alimentele înstrăinate? Dumneata împarți alimentele, nevasta dumitale e bucătar șef... crezi că nu cunosc proverbul?

— Păcatele mele! a exclamat magazinerul ca un morcov opărit. Ce să fac dacă cunoașteți proverbul?

— Nu mai întreba!

— Adică așa-i... să zicem niște telemea?

— Nu mai mă întreba!

Cînd a terminat cu întrebatul, terminase și contabilul cu încărcatul papornițelor.

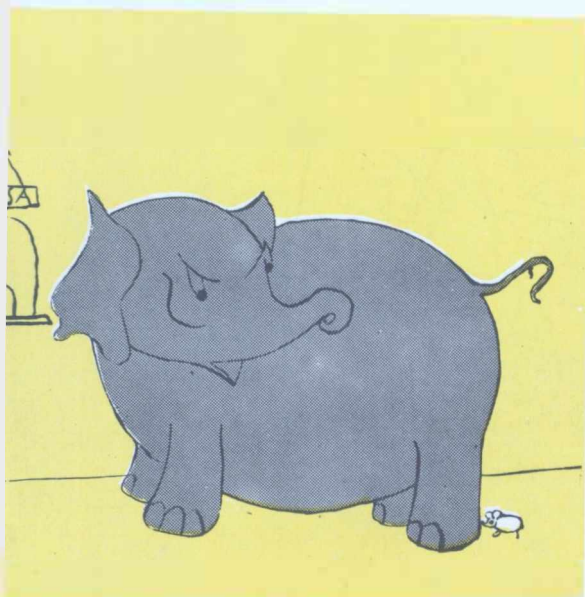
— Ce să mai mă fac cu ăștia? s-a întrebat magazinerul cînd a rămas singur printre puținile cu brînză, cutiile de conserve și alte alimente de larg consum.

Și fiindcă n-a știut ce să facă, a mai făcut o foaie de „alimente consumate” — aplicînd și proverbul la care se referise contabilul: cine-mparte, parte-și face...

Povestea cu „alimentele consumate” ar fi continuat, dacă organele în drept nu s-ar fi sesizat la timp, obligîndu-i pe „consumatorii” respectivi să achite contravaloarea alimentelor confundate cu bunul personal. În plus, ei au primit și cite un serios avertisment, iar Iordănescu a fost obligat să restituie salariul încasat pe nedrept de fiica sa, achitînd în același timp și contravaloarea pingelitului pentru componenții „arborelui genealogic”. Vorba meșterului Iordache:

— Eu nu știu ce-i aia „arbore genealogic”, că nu ține de cizmărie. Da' cînd vrei pingele pentru „arbore”, trebuie să le plătești — cum bine spune Iordănescu — ca să... nu-ți crape obrazul de rușine!

VALERIU FILIMON

ELEFANTUL: — Ce te-mpingi, mă, brută?!

Desen de BANUȘ TUDOR

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Scump, dar nu face!

Aflați că în Danemarca au fost majorate unele salarii! Mai precis, a fost majorat un singur salariu, deoarece un singur „salariat” beneficiază de această majorare. Salariatul în chestiune se numește Frederic al IX-lea, încadrat în postul de rege al Danemarcei. Lista civilă a curții regale a fost mărită cu 15%. Guvernul arată că această majorare era necesară deoarece au crescut și prețurile. Unii susțin însă că, dimpotrivă, prețurile au crescut pentru că se fac asemenea majorări. De unde rezultă încă o dată că o curte regală costă scump. Din cât costă asemenea curte s-ar putea construi multe case pentru cei care n-au listă civilă, dar au o mare listă de nevoi!

Lady Cleopatra și Ku-Klux-Klanul

Cu prilejul turnării filmului „Cleopatra”, casa de filme „XXth Century” a descoperit recent că împărăteasa Egiptului a avut un trecut tare dubios. Închipuiți-vă, în țara ei albi trăiau la un loc cu negrii! Ceea ce ridică o delicată problemă cinematografică: cum să pui figuranții albi la un loc cu figuranții negri? Problema a fost solu-

ționată parțial de direcția filmului, care a hotărât: figuranții vor juca toți la un loc, dar deplasarea la platoul de filmare se va face separat: albi merg cu autobuzul lor, negrii cu al lor. Dar ce te faci cu Cleopatra, care ea însăși era africană? S-o pui cu albi? S-o pui cu negrii? S-a rezolvat și asta: în film Cleopatra va fi suavă, și aproape blondină, cu un vădit aspect „european”. Va fi o lady. Iar Căsar va fi boy. Așa că în curând lady Cleopatra și Căsar boy vor surâde de pe ecranele albe la publicul din întunericul negru...

Cu întunericul ăsta negru nu-i a bine. Pentru „XXth Century” se caută un întuneric alb.

Aleluia, cea-cea-cea!

Ultima inovație muzicală a Occidentului este compoziția unui oarecare Malcolm Williamson, intitulată „Messa în stil de jazz”. Compoziția a fost cântată la biserica catolică „St. Anselme et Ste. Cecile” din Londra, unde, așa cum susține autorul, s-a bucurat de succes. Cel mai mult însă s-a bucurat clerul, care descoperă că jazzul face să crească numărul credincioșilor care vin la biserică. Pe când, dancing-barul „Sfinta Catherina?”

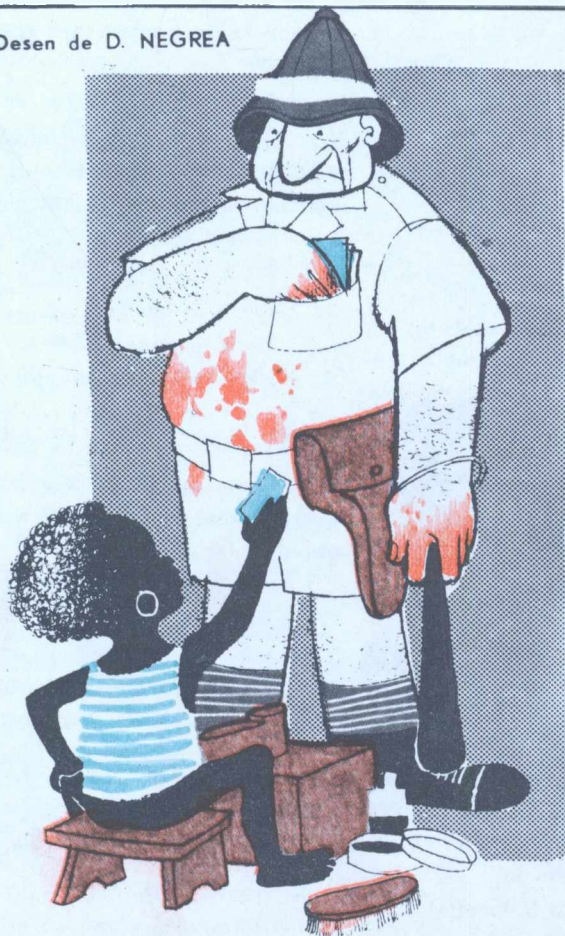
Potrivit calculelor, cheltuielile de război din prima jumătate a secolului al XX-lea sînt suficiente pentru a hrăni gratuit cu pîine, timp de o jumătate de secol, întreaga populație a globului.

— De ce pîine?... Mie îmi place carnel

Desen de A. POCH

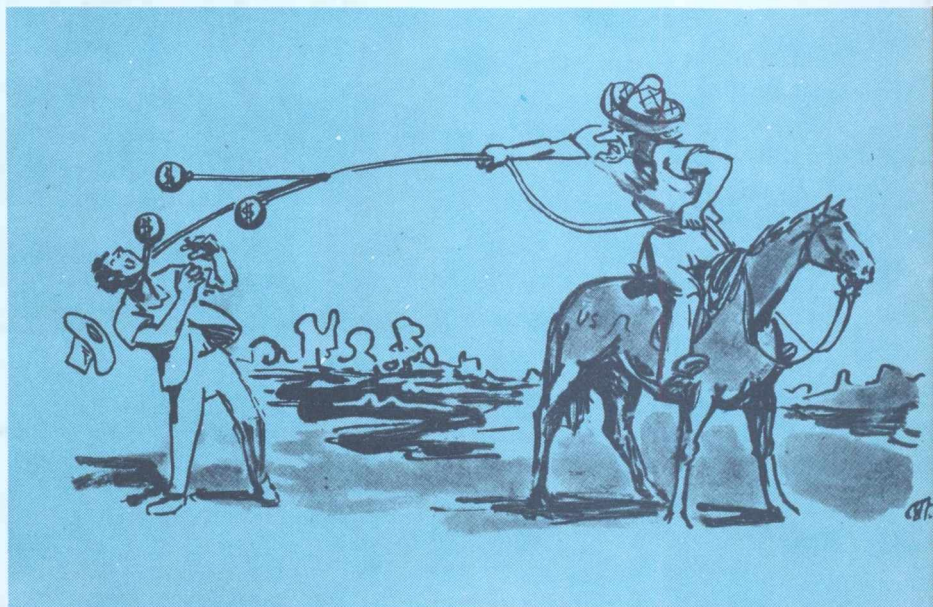
Desen de D. NEGREA

— Oprește-ți restul și cumpără-ți săpun. Ești murdar!
— Nu, sir, dv. aveți nevoie!

DIN ZONA DOLARULUI

Desen din Eulenspiegel de KARL STURTZKOPF

AJUTOR AMERICAN PENTRU ȚĂRILE SLAB DEZVOLTATE

Maistrul Dumitru Alexandru de la „Bumbăcăria Romină“ folosește ca metodă pedagogică cu tineretul bătaia.

Desen de AL. CLENCIU

„PEDAGOGUL“

— Fac treabă băleji?
— Fac, șefule, dacă-l bat la... cap!

CEARTA RODNICA

Nu știu care-a-nceput sfada,
Dar răsună pin'și strada.

Guma:

— „Faci mereu prostii!
De ce nu gîndești cînd scrii?
Din cinci fraze, iată, trei
Sînt lipsite de teme!
Umpli pagini, strici hîrtie
În zadar, doar ca să fie!“

Și creionul:

— „Tot tu țipi,
După ce-mi legi plumb de-aripi?
Tu, nevertebrato! Rimă!
Doar atîta știi: „dărimă“!
Mai frînează-ți exigența
Că-mi strici rima și cadența“.

Dintr-un gang, o C.T.C.-istă,
Care-ntimplător asistă,
Spune-așa, ca pentru sine:

— „Merge-ncet, dar merge bine!“

SPIRIDON V. I.

CUM CRESC COACĂZELE PE STRUNG!

De cum am intrat în atelier,
meșterul m-a luat la întrebări:

— Cum te cheamă?
— Năică.
— Vrei să înveți meseria?
— Vreau, meștere.
— Vrei să ajungi strungar?
— Strungar, meștere. Strungar ca matala.

— Mai bun, picuile, mai bun decît mine, că eu am furat meseria. Tu s-o înveți după carte. Dacă n-ai de gînd s-o înveți după carte, apucă-te de altceva.

— După carte o învăț, meștere. A doua zi, iar întrebări:
— Cîte feluri de strunguri sînt, picuile?

— Păi...
— Zil!
— Strungul ăsta... apoi... alt model...

— Nu știi!
— Știi, meștere, dar m-ați luat repede și m-am zăpăcit.

— Pune mîna pe cartel!
— Pun, meștere. De mîine.
— De diseară, nu de mîine. Cumpără cartea cînd pleci de aici.

— O cumpăr și o citesc toată. Sau o iau de la bibliotecă.
— Cumpăr-o. Să fie a ta. S-o ții cît vrei. S-o citești în tihnă.

A treia zi:
— Picuile, tu știi ce mîncă strungul?

— Ulei.
— Bravo. Da' pe el ce-l mîncă, știi?

— Știu: Myzus cerasi.

— Ce-i aia?
— Un parazit.
— Măi picuile... rîzi de mine?
— Nu rîd, meștere. Am citit toată noaptea. Mai sînt și alți dăunători: Eccoptogaster rugulo-

sus... Magacladosporium corpop-hillum...

— Și cîte feluri de strunguri ai învățat?

— Învățat, meștere. Este Triumf, Goliath, Ionathane... Creștești....

— Fugi mă că te rîd și curcile...

— De ce să rîdă, meștere, dacă așa scrie la carte? Scrie și de

corcodușe și de moșmon, și despre gutui, nuci, coacăze...

— Mă picuile, tu n-ai dormit bine în noaptea asta.

— N-am dormit, meștere, că am citit pe nerăsuflăte. Că d-aia am dat banii.

— Fugi mă, că-ți rîzi de mine.
— Cum o să rîd de matala, meștere?

— Dă cartea. S-o văd și eu. Ia să văd cum se fac coacăzele la strung...

— Scrie...
— Fugi și adu cartea.

Am adus-o:
— Uite, meștere. Uite ce copertă frumoasă și colorată. Ce scrie? „Calculul și construcția scu-

lor așchiitoare“ de I. Lăzărescu, Editura Tehnică 1961. Uite, și pe învelitoare, și pe copertă.

Și m-a învățat careva că dacă vreau să cumpăr o carte, să mă uit și la „prezentare“, adică la rezumatul tipărit la început. Uite ce scrie...

— Lasă că știu și eu carte. Dă-o încoace. Ia să vedem... Hm...

„despre oțeluri, cuțite, freze, strunguri, burghie, alezoare...“.

Hm...
— Scrie meștere?
— Scrie, picuile.

— Uite meștere care-i hoala strungului. Ciuperca Marsonia Juglandis și încă una, Xanthomonos Juglandis... Atacă și agrișele, și coacăzele...
— Ia uită-te!... Are și erată?
— Are, meștere. Scrie că la pag. 179 se schimbă formula de așchiere de la 202 la 201...
— Și ce scrie la pag. 179?
— Scrie că gutuiul are nevoie de „mediu și lumină“...
— Mare minune! Ia dă cartea! Aha! Păi ești prost, picuile, Tu nu vezi că asta-i cartea „Pomicultura specială“, editată de Editura agro-silvică a Ministerului Agriculturii? Ce? Strungul are paraziți?
— Păi cu ciuperca cum rămîne, meștere?
— Aia nu-i ciupercă de-aia bună. E păgubitoare. Și se numește: Legătoris tipografiensis ad mîntuialis... pagubensis cumpărătoris...
— Meștere... am învățat cum se murează merele...
— Creștești, picuile?
— Creștești, meștere, că mi s-a strepezit... punga.

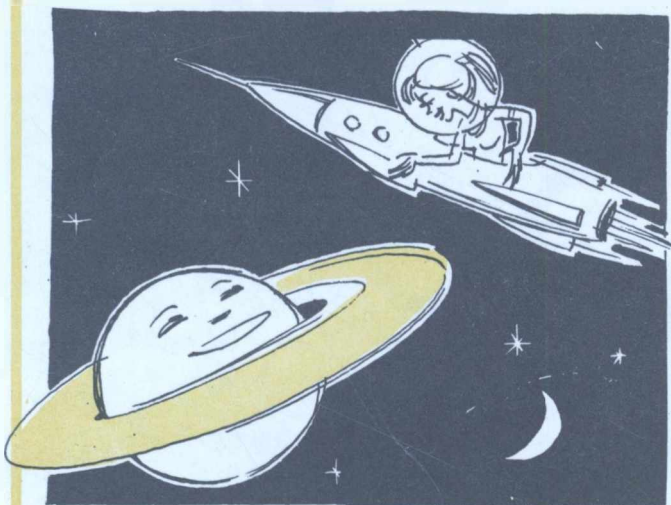
S. M. RUSU

—TII, CE-AM PĂȚIT, DACĂ N-AM REVIZUIT
DIN TIMP FRIGIDERUL I

Cooperativa Metal-Casnica
str. Dobrogeanu Gherea 5
telefon 16.46.19

— Vai, ce inel frumos! Unde l-ai făcut?
SATURN — La cooperativa „ARTĂ ȘI PRECIZIE”
care execută reparații, transformări și confecții de bi-
juterii cu materialul clientului, la prețuri convenabile!

DESPRE ARBORI

În nr. 17 al revistei noastre s-a subliniat impreciziunea unui anunț aflat în Grădina Icoanei, prin care se interzice cetățenilor să rupă arborii. Nu este deci vorba nici de flori, nici de puiți, nici de arbuști, nici de lăstari, ci de arbori, noțiune care cuprinde și popul svelt, și baobabul care nu poate fi încercuit de zece oameni ținându-se de mâini.

Este foarte semnificativ faptul că limba românească nu are diminutiv pentru cuvântul arbore (arborăș sau arborel), ceea ce înseamnă că în spiritul limbii arborele nu are altă reprezentare decât în stadiul lui matur. Acest adevăr este confirmat și de omonimul său din nomenclatura marină-rească: arborele ce înseamnă catargul care ține în spate toată arborada, adică tot scheletul lemnos al velaturii. Acest omonim derivă, fără îndoială, de la conceptul inițial din regnul vegetal, avându-se în vedere vigoarea și soliditatea lui.

Iată motivul pentru care nu numai colaboratorul nostru Pătrașcu Ion Sîrbul, dar oricine cu o justă intuiție a limbii românești se simte deranjat de anunțul rizibil pus în Grădina Icoanei: „Nu rupeți arborii”, anunț care ar părea că se adresează doar celebrului erou de basm Strîmbă-Lemne sau, vorba colaboratorului nostru, „Omului zăpezilor”.

Iată însă că șeful secțiunii gospodăriei comunale de la Sfatul popular al raionului „1 Mai” nu este de acord cu punctul nostru de vedere. Dumnealui ne răspunde, prin adresa nr. 61/5.X.1961, susținând că orice copil ar putea rupe arborii, dat fiind că prin arbori se poate înțelege și acei copaci în prima fază de dezvoltare, așezându-se pe care noi am demonstrat-o mai sus ca inexactă.

Se pare că tovarășul șef al secției gospodărie din Sfatul popular al raionului „1 Mai” ar accepta mult mai ușor să se schimbe conținutul de totdeauna al noțiunii „arbore” decât să accepte critica „Urzicii”, care ar implica, bineînțeles, modificarea anunțului incriminat. Ori poate că tovarășul șef de secție lasă dinadins anunțul așa cum este, ca să distreze vizitatorii grădinii.

m. p.

DRAGA

URZICO

Dorind să fac soției mele o surpriză plăcută i-am cumpărat la începutul anului de la magazinul „Corso” din Tg. Mureș o blănă din ... blăni de vulpi — produsă de I.I.S. „Republica” — București.

Curînd însă, după ce haina în cauză a început să fie purtată, ea și-a schimbat „prin părțile esențiale” înfățișarea.

Astfel, în unele locuri au apărut pete — iar în altele, ca de pildă la guler și manșete, a dispărut blana, nu se știe unde...

Văzînd că blana începe să fie părăsită de propria-i podoabă, am cerut conducerii magazinului

să-mi dea o altă haină, a cărei blănă să aibă o... poziție fermă.

Responsabilul magazinului a luat legătura cu baza ICRTI Tg. Mureș și, începînd din acest moment, între depozitul susmenționat și I.I.S. „Republica” s-a dezlănțuit un violent schimb de scrisori, datorită faptului că fabrica nu voia să-și recunoască vina.

Deci, după ce că I.I.S. „Republica” a livrat o blănă care tindea să ajungă piele curată, nici măcar nu s-a grăbit să repare greșeala.

Din această cauză am așteptat luni de zile rezolvarea problemei.

Așa îmi trebuie dacă am cumpărat o blănă de vulpe. Mai bine luam una de lup, că așa își schimbă părul oricum, fără să mai fie nevoie de atîta corespondență...

Pascu Popșor
str. Fureli nr. 23, Tg. Mureș

URZICUȚO,

În urmă cu cîtva timp am cumpărat de la O.C.L. produse industriale Arad, o garnitură de mobilă fabricată de I.I.L. „I.C. Frimu” din Carei.

Curînd însă după instalarea în casă a mobilei achiziționate, aceasta a început să se curbeze atît de repede și mai ales atît de mult încît în scurt timp a ajuns aiodoma unei autentice serpentine.

Făcînd cunoscut conducerii fabricii producătoare „forma” pe care a luat-o mobilă, mi s-a răspuns că vor fi luate măsuri de îndreptare.

Păi, dacă tot trebuie să se ia măsuri, de ce nu s-au luat mai înainte ca garnitura în cauză să fie livrată comerțului?

Probabil că cei de la „I.C. Frimu” din Carei au preferat ca mobilă să n-apuțe să se curbeze — loco fabrică — ci — loco client.

Asta e! Ei au preferat și eu am oftat!

Borean Radu
str. 7 Noiembrie nr. 31, Arad

URZICO,

În secția de „Oftalmologie” de la Policlinica de adulți din Craiova, pacienții sînt examinați nu în ordinea eliberării bonurilor — cum se obișnuiește pretutindeni — ci în ordinea indicată de sora medicală Dohotaru Cornelia, fapt care provoacă dezordine.

Cum datorită metodei folosite de sora susmenționată, accesul în cabinetul medicului oftalmolog se face după ochi, e de dorit să se pună capăt acestui procedeu.

De altfel, nici n-are rost ca într-o secție de boli de ochi, — care are deci un profil bine stabilit — să se lucreze... pe sprînceană.

S. Constantin
str. Romul 1, Craiova

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25.

Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘTIINȚEI” BUCUREȘTI

Belgienii pretind că nu vor mai lua din Katanga decât ce nu le folosește localnicilor.
Păi să-l ia pe Chombe!

PENULTIMA ORĂ

ȘTIRI

ULTRASCURTE

ALGER. — La comandamentul jandarmeriei din Alger a fost aprobat ca jandarmii să folosească o nouă armă albă: un fel de praștie care aruncă bile de oțel în capul celui vizat. O armă albă, cu perspective destul de negre.

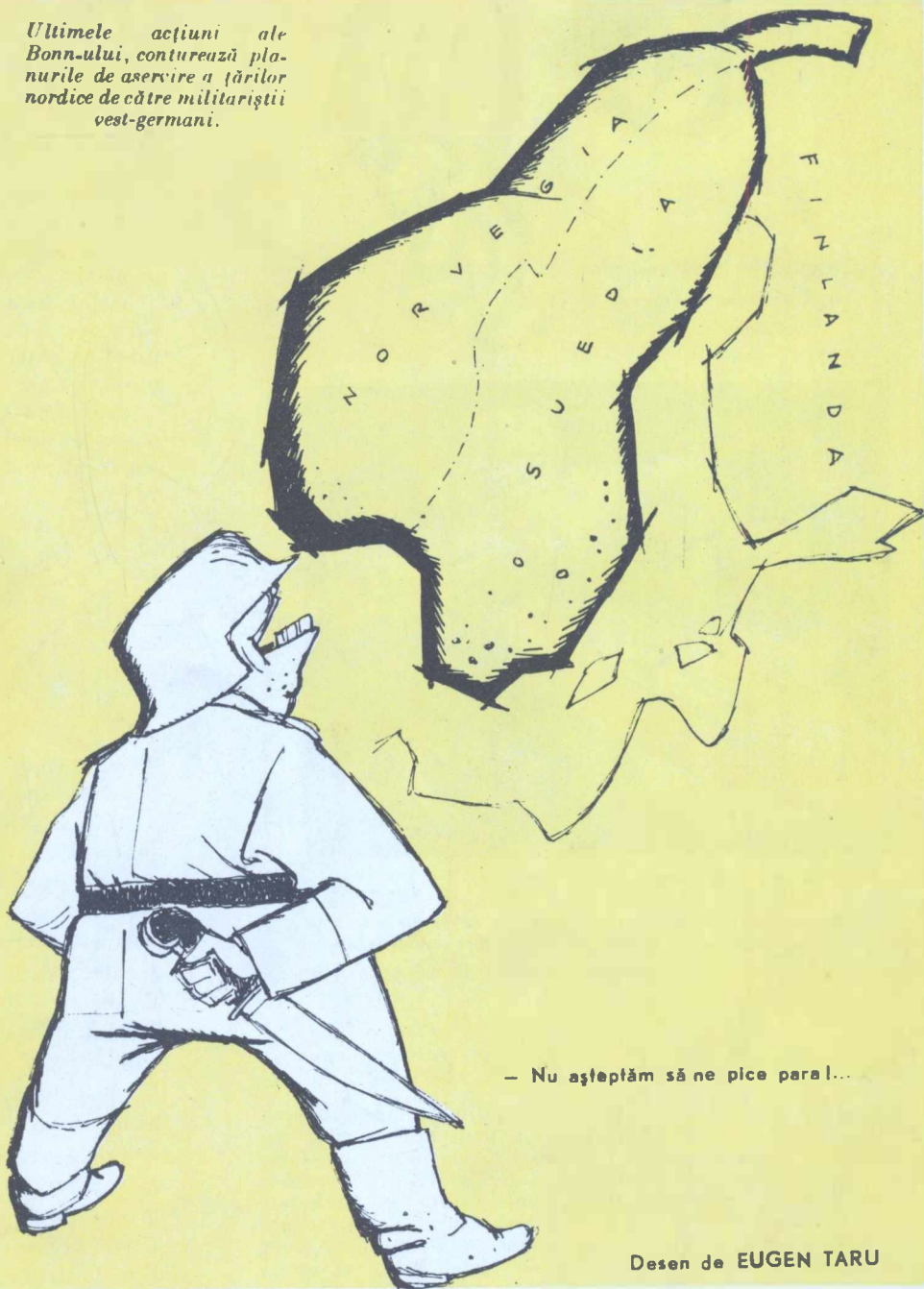
PARIS. — Noua lege fiscală în curs de apariție în capitala Franței stabilește că impozitul pentru o bonă la copil este egal cu impozitul pentru un cal de muncă. În schimb, pentru un yaht, de 5 tone, plătești un impozit aproape de trei ori mai mic decât pentru o bonă sau un cal. Cercurile oficiale subliniază că n-au nimica împotriva ca lumea să aibă yahturi, pentru că yahtul este semn de prosperitate. Iar țărani care ară cîmpul cu cai, dacă țin la prosperitate, n-au dect să-și vîndă gloabele și să-și cumpere yahturi!

TEHERAN. — Statisticile recente arată că jumătate din populația nevoiașă din capitala Iranului nu are un acoperiș sub care să doarmă.

Spre deosebire de cealaltă jumătate, care nu are nici o pline pe care s-o mînce...

ROMA. — Iată bilanțul turistic al Alpiilor italieni pentru 6 luni din anul 1961: 268 morți. În goană după senzații tari, revistele de specialitate au denumit turismul în Alpi: „alpinismul morții“. În asemenea condiții, poate ar fi mai nimerit „moartea alpinismului“...

Ultimele acțiuni ale Bonn-ului, conturează planurile de aservire a țărilor nordice de către militaristii vest-germani.

Desen de EUGEN TARU

COLONIALIȘTII ÎN „VACANȚĂ“

— Să facem un pocher? Dar pentru asta trebuie să fim patru...
— Stați nișel că vine și englezul din Camerun!

Desen de N. GHENDIE

DIMINEAȚĂ NEPLĂCUTĂ

Oamenii muncii din țările capitaliste organizează nenumărate marșuri ale păcii.

Capitalistul a sărit din pat,
Trezit de zvonul ce venea din stradă.
Își șterge ochelarii, ca să vadă,
Și se întreabă: „Ce s-a intimplat?“

Trec oameni mulți, în murmur de cascadă,
Și pașii le răsună estompat.
De-asupra steagul alb, desfășurat,
Descrie-n vînt o largă acoladă!

Stăpinu-l cheamă-n grabă pe valet
Și i se adresează foarte-ncet
Să nu-și trezească-ntreținuta Evă:

„Ascultă... spune ce e-afară, Jim?“
„Un marș al păcii, domnule!“ „Poftim?“
Păi asta e mai grav decît o grevă!“

STELIAN FILIP

În Cuba a fost descoperită și dată pe mîna securității de stat o nouă organizație contrarevoluționară, intitulată „Mișcarea revoluționară a poporului“. Organizația era strict secretă și „lucra“ în mare taină. Foarte normal: îi era teamă să n-o dibuiască... poporul.